

5/2018

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Christopher Priest
Bloumání

ČESKÉ POVÍDKY

Radovan Kolbaba

Stařec a stroj

Eliška Hřebenářová

Pádný důvod pro smrt

Dalibor Vácha

Prázdný Joe

Tom Hadrava

Synové písku

PUBLICISTIKA

Vlado Ríša

Upoutávky na některé programy

Světa knihy v SF sále

Jason Sanford

Dokáže to science fiction spravit?

Roman Bílek

Der phantastische Film

Cena: 95 Kč - 4 eura

Lawrence Watt-Evans
Bouřková kavalerie

S.R.O.

GDPR

Levně, rychle a kvalitně Vám poradíme s jeho zavedením

Co to je ?

GDPR (General Data Protection Regulation) je Obecné nařízení o ochraně osobních údajů, které poskytuje rámec pro dodržování souladu se zásadami ochrany osobních údajů v Evropě

Platnost GDPR:

Od 25. 5. 2018, v celé Evropské unii

Dnem platnosti nahrazuje zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a evropskou směrnici 95/46/ES

Co hrozí za porušení ?

Za porušení, nezavedení či nepřipravenost všem organizacím hrozí pokuta v maximální výši 20.000.000 EUR nebo 4 % z celkového ročního obrátu společnosti (vyšší z obou možností)

Zpracovatelům osobních údajů dále hrozí žaloby od subjektů údajů s nárokem na náhradu škody, organizace jsou vystaveny ztrátě důvěry a reputace.

Stále radíme se zavedením a zajištěním/udržením certifikace nejen následujících norem :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při poradenství a certifikaci spolupracujeme s QES Cert s.r.o.

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001, ISO 14001, ISO 27001+GDPR) a zajištění hospodářských a podnikatelských rizik.

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 %
na služby QSJ s.r.o. po celý rok 2018**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Lawrence Watt-Evans: Bouřková kavalerie	3
Christopher Priest: Bloumání	9

Domácí SF

Radovan Kolbaba: Stařec a stroj	25
Eliška Hřebenářová: Pádny důvod pro smrt	40
Dalibor Vácha: Prázdný Joe	51
Tom Hadrava: Synové písku	57

Publicistika

Vlado Ríša: Upoutávky na programy Světa knihy v SF sálu	60
Jason Sanford: Dokáže to science fiction spravit?	61
Roman Bílek: Der phantastische Film	63

Fantastická věda

Máme rádi „fake news“; Zbaví Čínu smogu obří čističky vzduchu?; Kde všude by přežili pozemští mikrobi?	62
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Pacific Rim: Povstání; Výprava za králem trollů; Winchester: Sídlo démonů; Tomb Raider; Ready Player One: Hra začíná; Klapka!	67
--	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Milan Pohl: Střepy v prachu; Anna Iris: Cesty časem; Kayla Olsonová: Hrady z písku; Lauren Oliverová: Replika; Kendži Mijazawa: Noc na galaktické železnici; Dennis E. Taylor: My jsme legie; Matt Ralphs: Dcera ohně; O krok před peklem; Adam T. Blahosz: Obejmi mě dočista...; David Šenk: Srdce Aporveru; Jodi McAlister: Valentýnské prokletí; Umbrella Academy 1: Apokalyptická suita; <i>Nové knihy</i>	72
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 5. 2018

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maurizio Manzieri

Show must go on...

Jsou okamžiky, kdy je moc těžké dělat to, co dělat máte. Dnes se mi strašně špatně píše úvodník, u něhož se předpokládá, že v lehkém tónu okomentuje nějakou běžnou či méně běžnou scifistickou událost.

Napsat úvodník není ani normálně jednoduché a většinou ho píšu na poslední chvíli, když už je celé číslo hotové. Tentokrát je to o to těžší, že v krátké době odešli tři známí, přátelé, kamarádi a nadaní lidé. Já vím, že jsme všichni smrtelní a jsme na tomhle světě dočasně. Kdysi, v šedesátém osmém, mi v Mladé frontě vyšla v jakési anketě definice, v níž se pravidlo:

Dočasnost je nedefinovatelná část nekonečna.

Tak nějak mi to utkvělo v paměti a celý život jsem žil s představou, že smrt sice existuje, ale tak nějak kdesi v nekonečnu a nás se vlastně netýká. A pak přijde okamžik, kdy najednou člověk zjistí, že si už nikdy nepřečte novou povídku od kamarádky, že jsem nestihl vydat román, který už nějakou dobu připravuji k tisku, že nikdy neuvidím v tiráži jméno překladatele Honzy Kantůrky, ani že Honza Hlavička nenapiše nezaměnitelně nostalgickým stylem povídku, která mě uchvátí jeho neuvěřitelnou schopností zacházet s rodným jazykem na úrovni, k níž může jen vzhlížet většina dnešních básníků.

Sice tu už nejsou, ale zůstalo tu po nich tolik, že na ně určitě nezapomeneme.

Mírně se usmívám a těším se, že vám, čtenářům, ještě přineseme dvě Janiny povídky a i ten román nakonec vydám.

Jdeme dál, protože to, co vytvořili, nám poskytuje základy, na nichž další mohou stavět.

I když za oknem konečně svítí a hřeje jarní slunce, stejně je mi smutno.

Vlado Ríša

Zemřel Jan Kantůrek

(4. 5 1948 – 22. března 2018)

Ve věku 69 let zemřel překladatel fantasy, science fiction, komiksů a westernů z angličtiny **Jan Kantůrek**.

Do roku 1990 pracoval jako technický redaktor v nakladatelství Artia, po revoluci byl dva roky vedoucím oddělení nakladatelství Aventinum. Později se stal překladatelem na volné noze.

Už před revolucí se podílel na obnově Klubu Julese Vernea, od roku 2003 byl jeho předsedou. Byl držitelem ocenění Akademie science fiction, fantasy a hororu pro nejlepšího překladatele v letech 1995 až 1997 a 1999.

Přeložil z angličtiny bezmála stovku titulů fantasy, science fiction, komiksů a westernů. Přeložil barbara Conana, marfánské knihy E. R. Burroughse, Myší hlídku, Hellboye..., ale jeho stěžejním dílem byla geniálně přeložená Pratchettova Zeměplocha.

Zemřel vtipný a vždy vstřícný kamarád, s nímž byla vždy radost si poklábosit o všem možném.

Ať tě úsměv provází i na cestě se Smrtí, jemuž ses, Honzo, vyrovnal filozofickým pohledem na leckdy těžký život i jeho konec.

Když se vládkyni

času a prostoru zastaví čas

V pozdním večeru dne 27. března 2018 zemřela **MUDr. Jana Rečková**, spisovatelka a překladatelka, přesně měsíc před nedožitými šedesátými druhými narozeninami. Zanechala dílo tak obsáhlé a přitom literárně na výši, že v současné české beletrii nemá obdoby. Její bibliografie obnáší pět hustě potisknutých stran... Profesně se věnovala neurologii; pro pacienty byla rádcem a pomocníkem i v době, kdy ji vážná nemoc přemáhala. Svůj vnitřní život zasvětila psaní a fantastice, třebaže se tvorbě mohla věnovat až na počátku devadesátých let. Okamžitě jako autor-

ka zazářila. Na kontě má řadu ocenění, mimo jiné pětinasobný titul Lady fantasy, titul Nositel meče, Cenu Aeronautilus pro velmistra žánru, trojnásobného Mloka v Ceně Karla Čapka. Vždy skromná a vlídná, ochotně konzultovala se začínajícími autory jejich texty. Od roku 2000 brilantně přeložila třicetku anglofonních titulů s převahou science-fiction. Čtenáři budou Janu Rečkovou postrádat - mnozí přišli na chuť jejímu sugestivnímu, stylisticky vybroušenému rukopisu, obdivuhodné bezhraničné fantazii, mrazivým hororům. A ti, kteří ji znali osobně, pozbyli laskavého, vnímavého přítele...

Františka Vrbenská

Zemřel Jan Hlavička

V pondělí 5. března zemřel český spisovatel a překladatel **Jan Hlavička**. Úspěšný účastník Ceny Karla Čapka a její vítěz v roce 1989, autor slov emzák (mimozemšťan) a hrobot (robotický hrobokop), která použil ve svých dvou sbírkách povídek *Hurá, hřbitov jede!* a *Panelfixn*. Jeho povídku Jak tenkrát bude lákat čas zařadil Ivan Adamovič do reprezentativní antologie *Na konci apokalypsy* Kronika české science fiction 3: Od Ondřeje Neffa do současnosti. K nejvýznamnějším jeho překladům v oblasti SF a fantasy patří romány *Poslední den stvoření* (1989) a *Královský projekt* (1997).

V srpnu by se dožil šedesátí sedmi let.

Zdeněk Rampas

Bouřková kavalerie

(STORM TROOPER)

V pomerančovém džusu plavalo víc dužiny, než měl rád, a navíc byl teplý. Byla to jedna z nevýhod, kterou s sebou nesoú snídaně u pracovního stolu.

Popravdě řečeno, když dřív snídával doma, připravovala mu bývalá manželka džus také s velkým množstvím dužiny. Jenže byl alespoň studený a dobrý.

Krabičku od džusu odložil a na vzniklém prostoru si rozložil noviny.

O žádných nových bouřkách se v nich nepsalo a hlavní zpráva se věnovala jakémusi problému na Středním Východě. Mitsopoulos ji přeskočil; to se ho netýká, to není jeho starost. Mnohem víc ho zajímal krátký článek na konci stránky. Psalo se v něm, že se vědcům podařilo udržet při životě tkáňový vzorek z „nebeské velryby“, kterou minulý týden vyvrhla bouřka na kukuřičné pole v Kansasu. Zpráva se optimisticky vyjadřovala o klonování, dokonce i o možnosti vypěstovat celého živočicha.

Odfkl si. Co by si asi tak počali s šedesátimetrovou velrybou, která je lehčí než vzduch? Snad by se dala využít jako zdroj metanu pro výrobu paliva, ale mít někde v okolí takový kolos by bylo dost nepohodlné, ne? Dobře, že to ubohé stvoření našli mrtvé; to si lespou myslel on. Nedokázal si představit, jak může vypadat přirozené prostředí podobné velryby.

Veřeje létacích dveří se pootevřely a mezi nimi se protlačila Orlandoova záda. Když se otočil, ukázalo se, že nese papundeklový táč s polystyrénovými kelímky. „Máte ji rád černou, vidíte, poručíku?“

„Ano, černou,“ vzhledl Mitsopoulos. Vzal si nabízený kelímek, sundal plastové víčko a čekal, až káva trochu zchladne, aby mohl usrknout. Pohledem se vrátil zpět k novinám.

Jakýsi fundamentalistický kněz žádal, aby se každé poledne držela celostátní minuta ticha věnovaná modlitbě. „Je to zkouška, kterou na nás Pán sesílá,“ tvrdil. „V okamžicích, kdy před našima očima přetváří výtvoř svého stvoření, nám ukazuje svou moc. Musíme se před ním sklonit a dokázat mu, že naše víra v jeho svět je stále pevná. Jinak nás všechny zničí.“

Tohle nechávalo Mitsopoulase chladným. Pokud chtěl Bůh opravdu posílat lidem nějaké vzkazy, měl k dispozici jednodušší způsoby než mezirealistní bouře. A pokud měly být bouře míněny jako test víry, byly instrukce po čertech nejasné. Co má taková létající velryba společného s hříchem nebo se spasením? Jak by mohli náckové v Bronxu nebo podivínští ubožáci na Coney Island změnit jeho víru? Půdu pod nohama ztrácejí blázniví a naivní důvěřivci. Ti se uchylují ke změně víry. Nikoli obyčejní lidé z reálného světa. Složil noviny a napil se kávy.

Orlando roznesl ostatní kelímky a vrátil se k němu.

„Tak co, Orlando, co tam máme na dnešek?“ zeptal se Mitsopoulos.

„Nic konkrétního, poručíku,“ pokrčil Orlando ramený. „Noviny jste viděl.“

„Po uzávěrce se už nic neobjevilo?“

„Nic, k čemu by nás zavolali.“

„Ne? To je zvláštní,“ opřel se Mitsopoulos do židle. „Zdalo se mi, že jsem včera v noci slyšel bouřku. Napůl mě vzbudila.“

„To ano,“ kývl Orlando. „Byla to pořádná bouřka. Asi v pět ráno. Objevily se telefonáty o nějakých divných strojích, které kroužily nad Třiačtyřicátou. A taky volala jedna žena, že se její kočka proměnila ve vysavač nebo něco podobného, ale noční směna nic nenašla. Bouře se tentokrát zřejmě přehnala nad městem, aniž z ní cokoli vypadlo. V začátcích to tak přece bývalo. Intenzita možná trochu zvolňuje.“

„Toho se těžko dočkáme,“ zamumlal Mitsopoulos a naklonil se kupředu.

Orlando ho slyšel a namítl: „Přece to nemůže pokračovat donekonečna.“

„Že ne?“ vzhledl k němu Mitsopoulos a zašklebil se. „Jak víš, že ne? Nic z toho, co se děje teď, se přece nikdy dřív nestalo.“

„To přece není jisté, poručíku,“ odpověděl Orlando zamýšleně. „Co my víme? Co když právě tohle přivedlo k šílenství dinosaury? Co když je vyhubily mezirealistní bouřky. Co když jsou pohádky o vílách a skřetech pravdivé a přinesly je právě bouřky?“

„Ale jdi!“ mávl Mitsopoulos rukou. „To jsou kecy. Bouřky začaly před dvěma lety a ne kdysi, dávno v dobách temného věku, nebo když ještě žili dinosaury. Jsou součástí naší bláznivé doby. Tak je to.“

Orlando pokrčil ramený. „Když myslíte.“

„To si tedy myslím! Stačí se rozhlédnout kolem.“ Usrkl kávy. „Co jsi to říkal o té kočce?“

„Nějaká ženská z Turtle Bay Towers tvrdí, že se její kočka proměnila ve vysavač nebo v nějaký přístroj, který jako vysavač vypadá.“

Mitsopoulos zafkl: „Prověřil to někdo?“

„Osobně ne,“ zavrtěl hlavou Orlando. „Hovor bral jakýsi seržant Derring. Doporučil té dámě, aby zavolala znovu, kdyby se ten přístroj choval podezřele, nebo aby ho přinesla na stanici. A ona se už pak neozvala.“

„Derringa znám,“ řekl Mitsopoulos zamýšleně. „Je líný jako veš, jak sám zjistíš, až s ním budeš sloužit.“

„No tak, poručíku!“ protestoval Orlando. „Je to nejspíš nějaká potřeštěná bába a ta kočka jí utekla. Jak by se mohla kočka proměnit ve vysavač?“

„Jak to mám, ke všem čertům, vědět? Řekni mi, jak se mohly tři bloky v Bronxu proměnit v koncentrační tábor! A jak se stalo, že na Coney Island našli lidi v kamenné hradní komnatě bez oken a bez dveří, takže pak trvalo šest hodin, než je odtamtud dostali sbíječkami ven! A kde se tam vůbec vzal ten hrad? Takže dost možná nepůjde jen o bláznivou bábu, které se ztratila kočka,“ zavrtěl Mitsopoulos hlavou. „Chceš tady celý den jen tak vysedávat? Venku je hezky a mám chuť na malou projížďku po městě. Máme přece vysílačky, Orlando! Jestli se stane něco důležitého, dozvíme se to.“

Orlando neochotně přikývl. „Chcete vzít celou jednotku?“ zeptal se.

„Ale no tak! Vzpomeň si, co říkají předpisy. Rozhodně vyrazíme jako jednotka. Pro všechny případy. Nebo snad mají hoši na práci něco lepšího?“

Orlando zaváhal a zvažoval, jestli má odpovědět nebo ne. Mitsopoulos se usmál a dodal: „Zřejmě jste si na pracovní dobu naplánovali trochu hazardu, že?“

„No, ano,“ připustil Orlando.

„Tak co je to? Poker s nízkými sázkami?“

„Ano, přesně tak. Nízké sázky a rozdávající rozhoduje o další hře,“ přikývl Orlando.

„Tak ušetříte. Připravte výbavu do vozu a vyrazíme.“

Vyjeli.

O patnáct minut později zastavila dodávka s označením JKNK na semaforech mezi Třiačtyřicátou a Třetí. Mitsopoulos se naklonil dopředu a pozorně si prohlížel okolní ulice. „Měl jsem dojem, že něco cítím,“ poznamenal. „Něco jako následný otřes. Co vy, chlapi, všimli jste si toho taky?“

Simons, který seděl za volantem, zavrtěl hlavou a zezadu se ozval Orlando: „Možná to bylo jenom bušení srdce, poručíku.“ Ostatní se polohlasně zasmáli.

„Opravdu vtipné,“ zabručel Mitsopoulos. Byl si jistý, že cítil něco zvláštního. Jako by gravitace na malou chvilku změnila směr; jako by každodenní realita okolo nich zamžikala. Že si toho nevšimli ostatní, neznamenal vůbec nic, protože Mitsopoulos získal pozici velitele jednotky mimo jiné i proto, že měl pro zvláštní úkazy tohoto druhu mimořádně vyvinutý cit.

„Centrum bouřky bylo včera v noci tady, že?“ zeptal se.

„Ano, tak mi to alespoň řekli,“ přikývl Simons.

„Bouřková kavalérie, ahoj!“ ozval se veselý pokřik a někdo na ně mával z chodníku.

„Ach bože!“ povzdychl si Mitsopoulos a zabořil se hlouběji do sedadla.

„Taky by nám mohli říkat jinak,“ zahučel Simons.

„To ano,“ souhlasil poručík. „Zvlášť po tom, co se stalo v Bronxu. Ale asi nemůžeme čekat, že na nás budou děti pokřikovat: ‚Nazdar, Jednotko kontroly nespojitosti kontinua.‘“

„To ne, ale třeba můj malý brácha nám říká *strážci reality*. To se mi líbí mnohem víc než *bouřková kavalérie*.“

Mitsopoulos neodpověděl. Upřeně zíral na budovy na severní straně Třiačtyřicáté. Padla zelená a Simons se rozjel.

„Zatoč sem,“ nařídil Mitsopoulos a ukázal prstem, kam má jet.

Simons překvapeně poslechl. Se zpožděním strhl volant do strany, aby stihl včas zabočit. „Myslel jsem, že jedeme na Šestačtyřicátou,“ řekl, když bezpečně vmanévroval s dodávkou do úzké ulice.

Mitsopoulos se díval na budovu, která stála těsně vedle povědomé východní zdi kostela svaté Agnes. „Taky jsem si to myslel, ale nejedeme. Zastav tady.“

Simons opatrně otočil auto a zaparkoval před budovou, na kterou Mitsopoulos předtím ukázal. „Co se děje?“ zeptal se.

„Podívej se na ten nápis.“

Simons vzhledl a četl: „New York City; Výbor pro vnitřní bezpečnost. V-i-b-o-r? Takhle napsané jsem to ještě neviděl.“

„A já jsem zase nikdy neslyšel o nějaké vnitřní bezpečnosti New Yorku,“ opáčil Mitsopoulos.

„Nemyslíte si, že je to název nějaké bezpečnostní agentury, že ne?“ zeptal se Orlando ze zadního sedadla.

„To nevím. Ale rozhodně vím, že na bezpečnostní agenturu, o které jsem nikdy neslyšel, je to pořádně velký barák. A krom toho, když jsem tudy projížděl posledně, tak tady nic takového nestálo.“

„Ten nápis ale nevypadá nově,“ poznamenal Simons pochybovačně.

„To vidím,“ odpověděl Mitsopoulos ponuře.

„Opravdu si jste jistý, že tady nebyl?“

„Nehádej se se mnou! Jistěže jsem si jistý. Vedle kostela se ta škatule nevyjímá nejlíp.“

„Asi měli špatného architekta...“

„Takhle to nemyslím. Chci říct, že když jsem tady byl naposled, vypadalo to tu jinak. Neznám sice každý blok ve městě, ale kostel svaté Agnes znám dobře. A vím, že vedle něj by nic stát nemělo.“

Simonsovi na chvíli došla slova a pak se ozval: „Chcete říct, že ten barák je realitní smetí? V hlášení se mluvilo o Šestačtyřicáté. Nebo snad ne?“

„Ano, přesně tak,“ kývl Mitsopoulos.

„Ale to je o tři bloky dál, poručíku, a ještě ke všemu na druhé straně od Třetí Avenue. Kdyby měla bouřka tak velký rozsah, určitě bychom dostali i nějaká další hlášení.“

„Rád bych věřil, že máš pravdu,“ řekl Mitsopoulos tiše.

„Bouřka možná měla dvě různá centra. Ať je to, jak chce, zkontrolujeme to tady.“

„Tak jo, poručíku,“ pokrčil Simons rameny. „Ale možná vás jenom šálí paměť.“

„To tedy ne, paměť mě rozhodně nešálí.“ Mitsopoulos otevřel dveře a vystoupil z auta. Simons na druhé straně udělal totéž a ostatní muži z jednotky se příkrčením protáhli mezi sedadly.

V souladu s předpisy se čtyři muži včetně Mitsopoulase postavili na vzdálenost paže čelem k budově. Mabuchi stál krok za nimi a pozorně sledoval obě strany jejich chodníku i chodník protější. Orlando zůstal v dodávce. Seděl na sedadle s jednou nohou mezi dveřmi a v ruce držel mikrofon, aby mohl kdykoli zavolat o pomoc, nebo vyskočit a krýt ostatním záda, anebo rychle zabouchnout dveře a ujet. Všichni kromě Orlando měli připravené zbraně s hlavními otočenými k obloze.

Když stál Mitsopoulos uprostřed svých mužů přede dveřmi Výboru pro vnitřní bezpečnost, cítil, jak se v něm vzdouvá vlna adrenalinu. Dlaň sevřená okolo pažby zbraně zvlhla potem, v ústech mu vyschlo. Byla to obvyklá prvotní reakce, když před sebou měl něco zcela neznámého, z čeho se mohlo vyklubat *prakticky cokoli*. Věděl, že až zjistí, co je uvnitř, uklidní se. Bylo jedno, co to bude, jak moc to bude divné nebo nebezpečné. Tímhle způsobem nereagoval na nebezpečí jako takové, ale na to, že nevěděl, co se bude dít.

Uvědomoval si, že jeho muži vůbec nemusí cítit totéž a že jsou mnohem klidnější. Simons, vpravo od něj, se tvářil, jako by se nechumelilo a jako by stál na střelnici na domovské základně.

Nevníмали situaci v plné šíři. Z lidí v realitním smetí se mohou vyklubat úplní blázni. Uvnitř možná narazí na bytosti, které nebudou ani trochu lidské. Realitní smetí sice nepochází z jejich světa, ale je velmi hmotné a často krajně nebezpečné. Při obsazování koncentračního tábora v Bronxu zahynuli dva muži ze zásahové jednotky.

ZAHRANIČNÍ SF

Udělal krok směrem ke třem nízkým schodům vedoucím ke vstupním dveřím, pak se zastavil a připravil si zbraň do palebné pozice.

Dveře se pomalu otevíraly.

Mitsopoulos zahlédl upravenou černou uniformu, tmavé vlasy a bledý obličej. Pak ten, kdo dveře otevřel, ať už to byl muž nebo žena, uviděl muže stojící v řadě – šest policistů, bouřkových kavaléristů, stáhl se rychle dovnitř a zmizel z dohledu.

Dveře se nezavřely, ale úzkou škvírou nebylo vidět vůbec nic.

„Rozhlédněte se po nějakém šikovném krytu,“ zavelel Mitsopoulos, „ale prozatím zůstaňte na místě.“

Koutkem oka viděl, že Weinberg přikývl na souhlas a O'Donnell na druhé straně předal rozkaz Simonsovi.

„Orlando,“ křikl Mitsopoulos k autu, „podej mi megafon.“

Orlando podal megafon Weinbergovi a ten Mitsopoulosovi. Mitsopoulos ho vzal, zapnul a zdvihl.

Všiml si, že se na chodnících začíná sbírat dav. „Mabuchi,“ zavolal přes rameno, „zatlač ty zevlouny dozadu.“

Zdvihl megafon a začal mluvit: „Hej, vy tam, uvnitř budovy s nápisem Výbor pro vnitřní bezpečnost, tady je policie! Chceme s vámi mluvit! Pošlete ven někoho neozbrojeného.“

Sklonil megafon a čekal. Vedle něj stáli z obou stran jeho muži.

O chvíli později se malinko otevřelo okno ve druhém patře a ozval se hlas, také zesílený megafonem: „Co jste říkali, že jste zač?“

„K čertu,“ zamumlal Mitsopoulos a zdvihl znovu svůj megafon. „Jsem poručík Gregory Mitsopoulos z newyorské policie. A kdo jste vy?“

Teprve po dlouhé době ticha promluvil hlas znovu: „Máme vás na mušce. Odhodte zbraně a promluvíme si.“

Přes okenní parapet ve druhém patře se vysunula hlaveň pušky, černá a výhrůžná.

„Do háje,“ zaklel Mitsopoulos. „Kryjte se!“

Muži se rozeběhli za zaparkovaná auta a za box na noviny *Daily News*.

Mitsopoulos přiskočil ke služební dodávce a přikrčil se za otevřené dveře vedle Orlando kolena.

„Tady je policie,“ křičel do tlampače. „Zatím nebyl nikdo zraněn a chceme, aby to tak zůstalo. Chceme si jenom promluvit. Beze zbraní. Pošlete někoho ven!“

„Hej,“ odpověděl hlas z budovy. „Nevím, co jste doopravdy zač, ale pokud jste policie, kdo si asi tak myslíte, že jsme my?“

Mitsopoulos zamžikal a znovu si přečetl nápis.

Výbor pro vnitřní bezpečnost.

Ano, to by mohlo znamenat policii. Ale policii v New Yorku?

Všechny místní policejní složky přece zná.

Jenže minulou noc řádila nad městem mezirealistní bouřka a tahle budova zjevně pochází z nějakého jiného New Yorku. Copak si ti lidé uvnitř neuvědomují, co se stalo?

Možná že ne.

Tak to by jim to měl asi někdo vysvětlit. To bylo jasné jako facka.

A nebylo těžké spočítat si, komu ten úkol připadne.

„Mluví k vám poručík Mitsopoulos,“ zavolal. „Nechám tady zbraň a půjdu za vámi dovnitř. Promluvíme si.“

Hlas po chvíli váhání odpověděl: „Tak pojďte. Ruce držte tak, abychom na ně viděli.“

Když Mitsopoulos podával megafon a služební revolver Orlando, něco si pro sebe mumlal.

Nakonec řekl: „Hoši, buďte tady opatrní.“ Napřímil se, zdvihl ruce dlaněmi ven do výše ramen, přešel Třiačtyřicátou a vystoupal po třech schodech.

Těžké vchodové dveře byly stále pootevřené. Zatlačil do nich špičkou boty a naklonil se přes práh.

„Haló!“ zavolal. „Je tady někdo?“

Na konci omšelé vstupní haly se objevili dva muži s puškami v rukou. Měli na sobě černé overalové uniformy, které se nepodobaly ničemu, co kdy Mitsopoulos na policistech viděl. Připomínaly spíš atletický dres, i když cyklistům nebo rychlobruslařům by vojenské opasky asi byly na obtíž. Mitsopoulos lehce zahýbal konečky prstů: „Jsem čistý, vidíte? Nemám zbraň.“

Jeden z mužů ho rychle prohledal, druhý na něj stále mířil. Nikdo nepromluvil. Prohlédli mu náprsní tašku, pečlivě prozkoumali služební odznak a obojí si nechali, stejně jako pouta a pár dalších věcí, které měl u sebe.

Když se ujistili, že není ozbrojený, odvedli ho do prázdné malé místnosti, ve které stály tři dřevěné židle a od stropu visela lampa. Zjevně výslechová místnost.

Mitsopoulos si povzdechl, přijal svou roli a posadil se na židli vyslýchaného. Jeden muž zůstal s ním, aby ho hlídal, druhý odešel.

Za okamžik vstoupil starší muž. Na sobě měl tutéž černou uniformu, jen na manžetách bylo zlaté lemování. Posadil se.

Mitsopoulos čekal, jestli k němu napřáhne ruku k pozdravu. Nestalo se.

„Tak,“ začal vyšetřovatel. „Co jste zač?“

„Jsem poručík Gregory Mitsopoulos z policie města New York. Předpokládám, že jste se to dočetl ve služebním průkazu, který jsem měl u sebe.“

Muž přikývl.

„A také předpokládám, že tomu z nějakého důvodu nevěříte,“ pokračoval Mitsopoulos.

Jeho protějšek se usmál malým upjatým úsměvem bez špetky veselí.

„Mohu se zeptat, kdo jste vy?“ oplatil mu Mitsopoulos úsměvem.

„Jsem Aaron Fitzwater, velitel Výboru pro vnitřní bezpečnost města New York,“ odpověděl muž.

Mitsopoulos přikývl. „Myslel jsem si, že to bude něco takového. Ve vašem New Yorku jste asi jediným typem policie, že? A když jste nás uviděli stát v řadě před budovou, nejspíš jste si mysleli, že došlo k nějaké vzpouře, co?“

Fitzwater se na něj chvíli tiše díval a pak po něm zopakoval: „Ve vašem New Yorku? Existuje jich snad víc?“

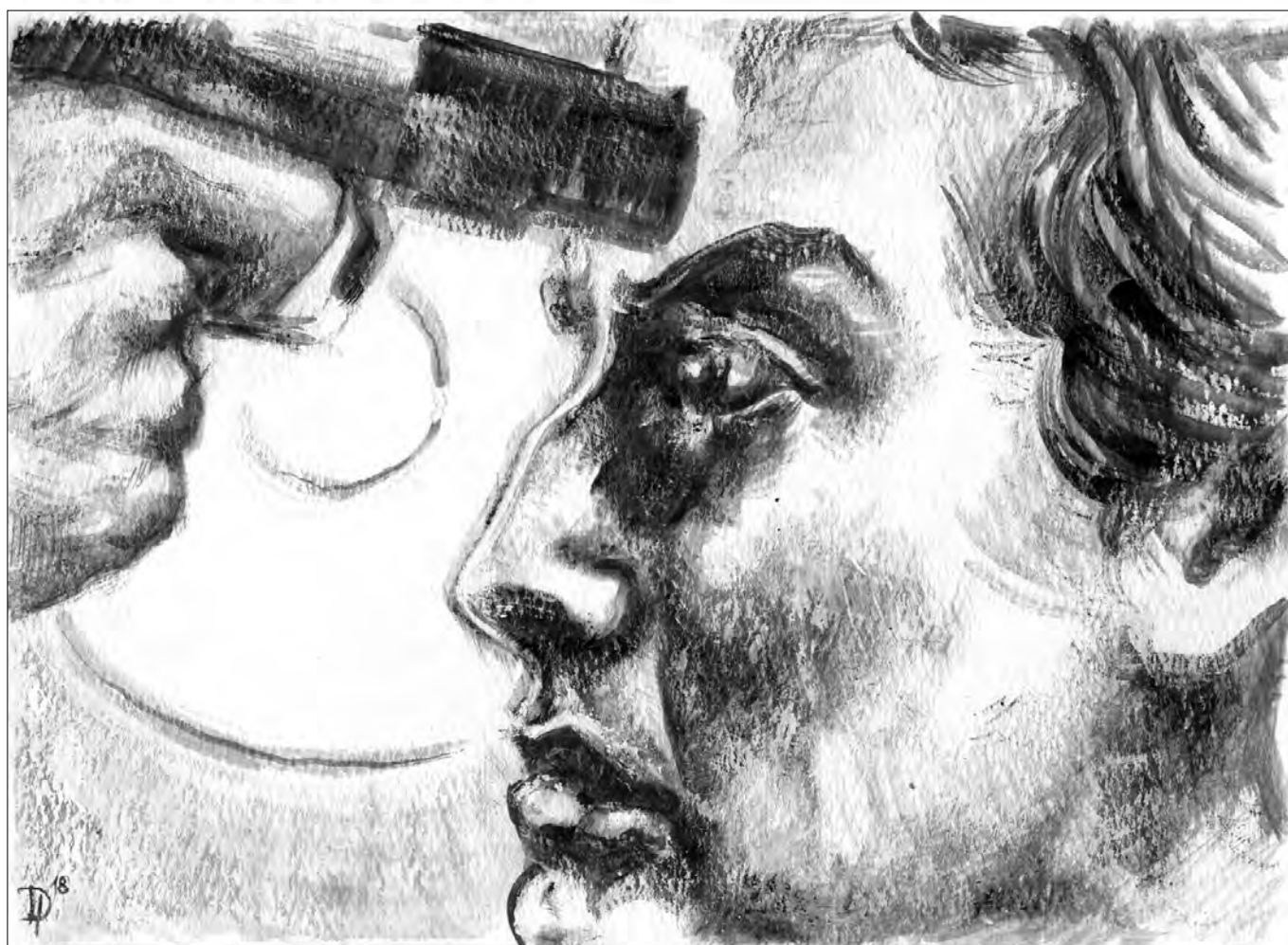
„Jistě. Tam, odkud pocházíte, asi nemáte realitní bouřky, že? Lépe řečeno: neměli jste je, dokud vás jedna neodnesla a nevyplivla tady u nás.“

„Pane Mitsopoulasi,“ potřásl Fitzwater hlavou, „to, co říkáte, nedává smysl.“

Mitsopoulos si povzdechl. „Fajn, realitní bouřky u vás tedy nejsou. Dejte mi pár minut, ano? Zkusím vám to vysvětlit. Bude vám to znít šíleně, ale nechte mě mluvit. Souhlasíte?“

Fitzwater kývl: „Povídejte.“

„Tak dobrá,“ nadechl se Mitsopoulos a spustil: „Před dvěma lety začalo tady u nás něco, čemu říkáme mezirealistní bouřky. Tím *tady u nás* nemyslím jenom New York, ale celý svět.“

Trvá to různě dlouho – od půl vteřiny po několik hodin. Svět se v určité oblasti obrátí naruby. Prostě se zblázní. Věci se objevují a mizí. Mění tvar. Proměňuje se vzduch, světlo, barvy, prostě všechno. Někdy to ovlivní gravitaci, někdy i čas. Velikost bouře může být od... spodní hranici vlastně neznáme. Nejmenší zaznamenaná bouře měla velikost krabice od bot a trvala asi minutu a půl. Největší, o které zatím víme, se – zaplať pánbůh – odehrála nad centrální částí Atlantiku a odhaduje se, že měla pět mil na délku a čtyři míle na šířku. Nevíme, co ty bouře způsobuje. Neví to nikdo. Rozhodně nikdo, o kom bychom věděli. Samozřejmě je spousta teorií: že přichází soudný den; že realita praská ve švech; že to celé je jenom iluze a masová hysterie. Osobně se mi nejvíc líbí názor, že vědci v nějakém jiném vesmíru vyvádějí cosi s prostorem a časem nebo s něčím podobným a to, co zažíváme u nás, je jakási rázová vlna. Ovšem jistě nevíme nic.“ Otočil ruce dlaněmi vzhůru na znamení, že nemá, co dalšího by dodal. „A co u vás?“ zeptal se. „Slyšeli jste někdy o něčem takovém?“

„Ne,“ odpověděl Fitzwater klidně.

„Tak to je špatné,“ potřásl Mitsopoulos hlavou. „To si nejspíš myslíte, že jsem blázen. Což nejsem. Všechno, co jsem říkal, je pravda. K těm divným bouřím opravdu dochází. Svět jako by se během nich vymkl z kloubů. Nahoře se může proměnit v dole. Věci jsou najednou lehčí nebo těžší. Světlo a zvuk dělají podivné kotrmelce a lidé vídají na obloze záhadné věci. Je to zvláštní a děsivé.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Fitzwater.

„Fajn,“ kývl Mitsopoulos přátelsky. „Jste ochoten mě

poslouchat, to je dobré. Rozhodně je to jakýsi začátek společné konverzace. Díky. Takže zpátky k tématu: když jsou bouře mimořádně silné, změní se části reality trvale a nám tady zůstávají opravdu zvláštní věci – kousky cizích světů. Znamená to také, že zmizí části našeho světa. Netušíme, kam se podějí a zatím se nestalo, že by se vrátily. Jsou prostě pryč a my místo nich máme něco jiného, co často nedává smysl. Jako například létací velrybu. Byla mrtvá, všechny plynové měchýře měla popraskané a objevila se na poli v Kansasu. Vědce to naprosto vyvedlo z konceptu. Nevím jak vy, ale nikdo v mém světě nikdy neviděl létající velrybu nebo jiné zvíře, které by bylo lehčí než vzduch.“ Mitsopoulos potřásl hlavou. „Je to šílené.“

„Pokračujte,“ vybídl ho Fitzwater znovu.

„Jistě.“

„Pokračujte,“ opakoval znovu Fitzwater.

„Jistě. Zkrátka a dobře: New York zažívá mimořádné množství bouří. Možná to má něco společného s hustotou obyvatelstva nebo se spoustou elektroniky, kterou tady máme. Ať je to, jak chce, frekvence je tady četnější než jinde a město vytvořilo zvláštní jednotku, která mapuje a sbírá odštěpky cizích realit. Tu jednotku tvořím já a moji muži a její oficiální název zní Jednotka kontroly nespojitosti kontinua.“

Fitzwater pomalu přikývl: „Před několika minutami jsem vám lhal, poručíku. U nás také došlo k několika událostem podobného druhu. Není jich tolik jako ve vašem světě – tedy, mohu-li věřit tomu, co říkáte – ale pár ano. Neříkáme jim mezireálním bouřím, ale zóny iluzí. To, co se v nich objeví, není podle oficiální doktríny skutečné. A i my máme speciální tým,